

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 4^{ον}. ||

30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1865.

Πρὸς τοὺς ΚΚ. συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Εἰς τὸ τέταρτον τοῦτο φυλλάδιον λήγει ὁ πρῶτος μῆν τῆς δημοσιεύσεως τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Ἐνομίσαμεν δὲ καθῆκον ἡμῶν νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἐν Ἀθήναις 417 συνδρομητὰς αὐτῆς, τοὺς ἐν Πειραιεῖ 80, καὶ τοὺς 340 τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος· καθὼς καὶ τοὺς εἰς τὰς τέσσαρας πόλεις τῆς Τουρκίας, ὅπου ἀπεστείλαμεν, 135 συνδρομητὰς καὶ τοὺς 42 τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Πρὸς τοὺς 1014 λοιπὸν συνδρομητὰς ἡμῶν ἀπευλύνομεν τὰς εὐχαριστήσεις μας διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν προθυμίαν εἰς ὑποστήριξιν τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Θέλομεν δὲ προσπαθῆσαι νὰ ἀναδείξωμεν ταύτην ἀξίαν τῆς συγκαταβατικῆς εὐνοίας αὐτῶν, ἀκολουθοῦντες τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἣν μέχρι τοῦδε ἐβαδίσσαμεν, καὶ παρεκκλίνοντες ταύτης μόνον ἵνα, εἰσερχόμενοι εἰς τὰς πολλὰς τῆς φιλολογίας ἀτραπούς, συλλέγωμεν ὅ,τι τερπνόν, ὅ,τι καλόν καὶ ποικίλλωμεν οὕτω τὴν μικρὰν φιλολογικὴν ἡμῶν ἀνθοδέσμη.

Πολλοὶ προθυμοποιοῦνται νὰ προσφέρωσιν ἡμῖν ἄρθρα πρωτότυπα ἢ μεταπεφρασμένα καὶ ἰδιαίτερώς εἰς τῶν

εὐδοκιμωτέρων ἡμῶν ποιητῶν, ὁ Κ. Θ. Ὀρφανίδης θέλει κοσμεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῆς ἡδυμελοῦς αὐτοῦ μούσης τὰς στήλας τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Ἐν δὲ τι μόνον ὑπενομιζόμεν εἰς τοὺς ΚΚ. συνδρομητὰς ἡμῶν ὅτι ἵνα τοιαῦτα ἔργα προοδεύσωσιν εἶναι ἀνάγκη τῆς προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς· ἀφοῦ μάλιστα εἶναι καὶ τοσοῦτον μικρά· διότι συγκρίνοντες τὸ ποσὸν τῶν τυπογραφικῶν φύλλων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ τὸ τῶν ἄλλων ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδομένων περιοδικῶν, εὐρίσκομεν ὅτι ὄφειλε νὰ τιμᾶται δραχ. 8 ἐν Ἀθήναις καὶ οὐχὶ 3,60.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν καὶ μάλιστα τῶν κυριῶν ἀπήτησαν τὴν δημοσίευσιν ἐκτεταμένου τινὸς καὶ ωραίου μυθιστορήματος, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἐκδοσιν τοῦ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ τῶν ἔργων τοῦ πολυγράφου καλάμου τοῦ Ἀλ. Δουμά, τοῦ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕ - ΧΡΗΣΤΟΥ εἰς γλῶσσαν καθαρὰν καὶ ὁμαλὴν μεταγλωττισμένου (1).

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο θέλομεν ἐκδίδει ἐν παραρτήματι, ὥστε νὰ δύναν-

(1) Τοῦ ἔργου τούτου ἐδημοσιεύθησαν δύο ἢ τρεῖς φυλλάδια ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Κ. Καμπούρογλου ἀλλὰ δὲν ἤξεύρωμεν εἰνὸς ἕνεκεν διεκόπη ἡ ἐκδοσις.

ται οί ΚΚ. συνδρομηταί μετά τὸ τέλος αὐτοῦ νὰ σχηματίσωσι βιβλίον πολύτομον εἰς εὐφόρητον σχῆμα.

Τὸ παράρτημα τοῦτο ἐξ ἑνὸς τυπογράφικου φύλλου συγκεείμενον, εἰς σχῆμα ὁμοιον τοῦ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, περισσότερον ὁμως περιεκτικὸν ταύτης, ἐπειδὴ θέλει ἐκτυποῦσθαι διὰ στοιχείων τῶν ἑνδεκα, πλατύτερον κατὰ δύο τετραγωνίδια καὶ κατὰ 4 στίχους ἐπὶ πλεον εἰς ἑκάστην σελίδα, θέλει περιέχει ὕλην δύο συνήθων τυπογραφικῶν φύλλων εἰς ὄγδοον.

Ἡ συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπλητέα ὀρίζεται δι' ὄντινα θέλει νὰ λαμβάνη μόνον αὐτὸ εἰς δραχ. 7,20 ἐν Ἀθήναις, 8 ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ 10 ἐν Τουρκίᾳ.

Διὰ δὲ τοὺς Κ. συνδρομητὰς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ἀθήναις δραχ. 10 μετὰ τῆς συνδρομῆς ταύτης, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχ. 12 καὶ ἐν Τουρκίᾳ δραχ. 20.

Οἱ Κ. συνδρομηταί τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης εἶναι ἐλεύθεροι νὰ λαμβάνωσι τὸ παράρτημα ἢ μὴ.

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ συνδρομητῆς υπογράφει τὴν ἐγκλειστον ἀγγελίαν.

Τοιουτοτρόπως ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη γίνεταί ἴση πρὸς τὰ λοιπὰ ἐν Ἑλλάδι περιοδικὰ καὶ τιμᾶται ἐν τούτοις κατὰ τὸ ἡμισυ περίπου ὀλιγώτερον ἐκείνων.

ΑΡ. ΒΑΜΠΑΣ.

ΠΕΡΙΠΗΓΗΣΕΙΣ.

Ὁ θαλάσσιος Σίφων.

Ὅποια μεμακρυσμένη καὶ καταχθόνιος βοή! εἶναι ὁ ταχὺς σίφων συστρεφόμενος καὶ ὑψούμενος ὡς πυραμῖς.

Millevoye.

Ἀναχωρήσαντες τῶν παραλίων τῆς Γαλλίας ἐφθάσαμεν μέχρις ἑκαστὸν λευγῶν μακρὰν τοῦ Ἁγίου Δο-

μίγκου χωρὶς ἑκτακτόν τι συμβᾶν νὰ ποικίλῃ τὸν πλοῦν ἡμῶν. Ἡ αὔρα, ἥτις ἐγένετο μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς πρωίας ἐπαισθητὴ καὶ ἠνάγκαζεν ἡμᾶς νὰ πλέωμεν πλησίον, ἤρχισε τότε μόλις νὰ πνέῃ πῶς, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεπαισθήτως ἠγέρθη ἄνεμος, ἀπέβη σφοδρὸς καὶ ἡ ἡμιολία ἡμῶν ἔσχιζε τὰ κύματα μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος.

Ἄν καὶ ὁ ἄνεμος ἠγέρθη οὕτω αἰφνιδίως, ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο καθαρὰ καὶ ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ὠραιότερου κυανοῦ χρώματος. Περὶ τὰς ἡλίου δυσμᾶς ὁ ὀρίζων φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ μεγαλοπρεπῶς καταδύοντος ἡλίου ἐν τῇ θαλάσῃ, εἶχε τὴν ὄψιν ἐκτεταμένης πυρκαϊᾶς, ἡ δὲ ἐπιφάνεια τῶν ὑδάτων, καταστράπτουσα ὡμοίαζε πρὸς λίμνην ἀπέραντον τετηγμένων μετάλλων· καὶ ἐὰν κατὰ τύχην πτηνόν τι θαλάσσιον διήρχετο τῶν μερῶν αὐτῶν τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν, οἵτινες τὸ ἠκολούθουν μετὰ κόπου, τὸ ἐβλεπον ὡς φέψαλον χάρτου ὑψούμενον ὑπεράνω τῶν φλογῶν. Διευθυνόμεθα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ θεατῆς τις τοποθετημένος εἰς τινα ἀπόστασιν ἀφ' ἡμῶν, ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ἐμέλλομεν νὰ ἀποτεφρωθῶμεν, προσεγγίζοντες τὴν φλέγουσαν ταύτην ἐστίαν, ὡς σκνίψιπταμένη περὶ τὴν λυχνίαν καὶ καίουσα τὰς πτέρυγας αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ συμπληροῦν τὴν θαυμασίαν ταύτην σκηνὴν ἦτο ἡ ἐπιμήκης σκιά τοῦ πλοίου, μετὰ τῶν ἰστῶν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ ταλάντευσις τῶν κυμάτων ἐποίκιλεν, μετέβαλεν, εἰς τρόπον φανταστικὸν καὶ παρίστα τὴν ἡμιολίαν ἡμῶν ὡς τὸν γίγαντα τῆς ναυτιλίας.

Αἰφνης μακρὰ λευκὰ κύματα, συστρεφόμενα, ἀφρώδη, ἤρξαντο νὰ κτυπῶσι τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου ἡμῶν, τοῦ ἐλαφρῶς ἕως τότε νιχομένου.

Ἐντούτοις ἡ περιστροφή τοῦ ὕδα-

τος, ἐξαπλουμένη κυκλοτερῶς, ἐφθασεν εἰς ἑκατὸν ὀργυιῶν περίπου ἀπόστασιν· ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ παρατηρῶν τὸν κυλινδισμόν αὐτὸν τῶν ὑδάτων, ὅτι ἡ θάλασσα συνεταράσσετο ὑπὸ τινος ἐσωτερικῆς ἐπαναστάσεως. Μετὰ μικρὸν τὸ ὕδωρ ὑψώθη εἰς λόφον καὶ ἐχώρησεν ἐνώπιον ἡμῶν, ἐξογκούμενον καθ' ὅσον ἐπροχώρει μετὰ βοῆς, मुखημοῦ, τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνάμην νὰ μαντεύσω τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τι τὸ φοβερόν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ὑδατώδους τούτου ὄρους, εἶδον ἀναφαινομένην στήλην, ἥτις ὑψώθη συστρεφομένη, συρίζουσα, μηχανομένη καὶ ἐγγίζουσα διὰ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τὰ νέφη. Τότε ἦτο θαυμάσιον καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ θέαμα τοῦ χρυσταλλίνου τούτου στύλου μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ· αἱ ἀντανακλάσεις τοῦ ἡλίου τὸν ἐχρωμάτιζον διὰ μυρίων ἀποχρώσεων, καὶ τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου ἐνούμενα ὡς εἰς πρῖσμα ἐφώτιζον τὸν κῶνον διὰ ζωηροῦ φωτός, πορφυροῦ, πολύχρου, ἐνῶ αἱ σκιαὶ ἀπωθόμεναι πρὸς τὴν βάσιν, ἐδείκνυον αὐτὸν ὡς ἰστάμενον ἐπὶ χαλκοῦ στυλοβάτου, ὑποδαστάζοντος τολύπας γιόνος.

— Σίφων! Σίφων! ἀνέκραξαν μιᾶ φωνῇ ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθη ἀκούσιον τρόμον· διότι ἦτο τὸ πρῶτον ἡδὴ ὅτε ἐβλεπον τὸ φαινόμενον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς ψευδεῖς περιγραφὰς ἡ τοῦλάχιστον ὑπερβολικὰς ἄς εἶχον ἀναγνώσει, μ' εἶχεν ἐντυπωθεῖ εἰς τὸ πνεῦμα ὡς κινδυνωδέστατον· εἶχον σχηματίσει φοβερὰν ἰδέαν περὶ τοῦ θαλασσοῦ τούτου φαινομένου· μοι ἐφαίνετο ὅτι ἐμέλλομεν μετ' ὀλίγον νὰ καταβροχθισθῶμεν ὑπὸ τοῦ ὄγκου τοῦ ὕδατος· ἀλλ' ἡ γαλήνιος ἐκφρασις τῶν προσώπων μοι ἐνεθάρρυνεν. Ἐντούτοις ἡ σιγὴ τοῦ θαυμασμοῦ καὶ ὄχι τοῦ τρόμου, ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν

ναυτῶν καὶ πᾶσαι αἱ προφυλάξεις περιορίζοντο νὰ πηδαλιουχῶσιν ἐπιτηδεῖως ἵνα ἀποφύγωμεν τὴν συνάντησιν τοῦ σίφωνος.

Ἀφοῦ ἐθαύμασεν ὁ πλοίαρχος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἀληθῶς μαγικὴν ταύτην σκηνὴν, ἀνέκραξεν.

— Ἀνοίξατε τὴν κανονοθυρίδα, πληρώσατε τὸ κανόνιον τῆς πρῶρας. Πρὸς τὸν ἄνεμον πηδαλιούχε! πρὸς τὸν ἄνεμον ὀλίγον... Καλὰ... Κυβέρνα οὕτω. Προσοχὴ ἐμπρός! Ἡῦρ!... Τὸ κανόνιον ἐκτυρσοκρότησεν ἀντήχησεν ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου καὶ ἡ σφαῖρα ἐκτύπησε τὴν στήλην κατὰ τὴν βάσιν, ἥτις ἐταλαντεύθη πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐπέσεν αἰφνιδίως, ὁμοία πρὸς σωρὸν γιόνος ἐκ τῶν ὀρέων καταπίπτοντα.

Μετά τινα δευτερόλεπτα, ὁ Ὀκεανὸς δὲν ἔφερεν οὐδὲν ἰχνος τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου. Ἐπανελάδομεν τὸν πλοῦν ἡμῶν περὶ τὴν δύσιν καθ' ἣν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκρυμμένος, ἐφώτιζεν ἡμᾶς διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων· ἡ ἀναπεπταμένη θάλασσα, πανταχοῦ ἔρημος, ἐπεσκοτίζετο μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἡ δὲ ἐλαφρὰ ναῦς ἔτρεχε, σκιρτῶσα ἐκ νέου ἐπὶ τῆς τεταραγμένης θαλάσσης, μετὰ ταχύτητος τόξου, ὡς εἰ ἤθελε νὰ παλαίσῃ πρὸς τὴν ταχύτητα μετὰ τοῦ ἀστέρος τῆς ἐσπέρας. Αἰφνης τὸ φῶς ἐφάνη ἐκλείπον, διότι εἰς τὰ κλίματα ταῦτα τὸ σκότος δὲν διαδέχεται τὴν ἡμέραν βαθμιαίως, ἀλλ' ἡ μεταβολὴ γίνεταί παρעוּלֵץ· δὲν ὑπάρχει παντελῶς ἐκεῖ σκιοφῶς· τὰ δὲ κύματα, ὁ ὀλκός, ἡ θάλασσα, ἡ ναῦς, ὁ ὀρίζων ἠφανίσθησαν καὶ τὰ πάντα περιεκαλύφθησαν εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός.

T. Hennequin.

ιστορία μου, ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, ἡ ἀκριβὴς καὶ ἀληθὴς ἱστορία μου.

« Ὀνομάζομαι Ἰωάννης Κράουτς, ἤμην ἀπλοῦς στρατιώτης μετὰ τοῦ μνηθοντος σήμερον τὸ ἀμάρτημά μου. Κατὰ τὸ 1812, τὸ τάγμα ἡμῶν ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ῥωσσίας, ὁ Οὐάις ἐλειποτάκτησεν εἰς τὴν Πολωνίαν καὶ δὲν ἤξεύρω ποῦ ἐπορεύθη. Ἐγὼ ἠκολούθησα τὸν λοχαγὸν Βέρνιχ μέχρι τῆς Μόσχας, ὅπου ἠσθένησε καὶ ἀπέθανεν. Ἰδοὺ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἱερέως τοῦ παρευρεθέντος κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ὥρας, ἡ ἐπίσημος πράξις τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ αὐτοῦ. Τὸν ἐπεριποιήθη ὡς πιστὸς ὑπηρέτης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του καὶ μοὶ ἐνεπιστεύθη ἀποθνήσκων τὰς τελευταίας αὐτοῦ εὐχάς. Τελευταῖος βλαστὸς τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῶν Βέρνιχ, εἶχε λάβει ἀναχωρῶν τῆς πατρίδος του εἰς χρήματα τὴν ἀξίαν πάντων τῶν κτημάτων αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἔφερεν ἐντὸς τοῦ Ουλακίου του καὶ μοὶ παρεκάλεσε νὰ δώσω εἰς τινα νέαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε, καὶ τὴν ὁποίαν ἐγκατέλειψεν εἰς Δρέσδην.

Ἐπιστρέψας εἰς Γερμανίαν ἠθέλησα νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολήν μου. Ἐζήτησα πανταχοῦ τὸ ἐνδειχθὲν μοι πρόσωπον ἀλλ' εἶχεν ἀναχωρήσει τῆς Δρέσδης καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μὲ πληροφορήσῃ ποῦ μετέβη. Τότε ὀλέθριος στοχασμὸς διήλθε τοῦ νοός μου. Ὁ κόμης Βέρνιχ εἶχεν ἀποθάνει μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν στρατῶν ἡμῶν καὶ ἠγνόουν τὸν θάνατον αὐτοῦ· δὲν εἶχε οὔτε συγγενεῖς οὐδὲ κληρονόμους ἐγὼ δὲ κατεῖχον τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τοῦ βαθμοῦ του τὰ ἔγγραφα· ἔλαβον λοιπὸν τὸ ὄνομα καὶ ἐκοσμήθην διὰ τοῦ τίτλου αὐτοῦ. Ὁ πόλεμος τότε ἤρξατο ἐκ νέου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἡγεμονίας αὐτῆς ὡς λοχαγός. Τριάκοντα ἔτη παρῆλθον ἐκ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἡμέρας, τριάκοντα ἔτη κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων διήλθον τὸν εὐθύτερον καὶ τιμιότερον βίον, ὡς πολίτης, καὶ ὡς ὑπάλληλος καὶ ὡς οἰκογενειάρχης. Ἀλλὰ τὸ ἀμάρτημα τὸ ὁποῖον ἔπραξα δὲν ἠδυνήθη οὐδέποτε νὰ λησμονήσω ἡ δὲ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν μοὶ ἐσυγχώρησεν αὐτό.

— Τί ἔχετε νὰ προσθέσητε εἰς τὴν ἀ-

φήγησιν ταύτην εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν Οὐάις.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη δι' ὀξείας φωνῆς ὁ θηριώδης Οὐάις, ἐάν δύναται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κόμης Βέρνιχ δὲν ἐδόλοφονήθη.

— Ἡ πράξις, ἡ πιστοποιοῦσα τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ εἶναι ἐντελῶς κανονικὴ καὶ δὲν μοι ἀφίνει οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν. Σὲ δὲ τιμωρῶ διὰ τὴν ψευδῆ κατηγορίαν δι' ἀποβολῆς ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ καθείρξεως ἐν τῷ φρουρίῳ· ὅσον δὲ ἀφορᾷ σᾶς συνταγματάρχα, ἀπαλλάττω ὑμᾶς τῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων εἰσαγωγῆς, καὶ σᾶς καταδικάζω ἐγὼ, ὑπέρτατος κύριος τοῦ τόπου τούτου, εἰς ἀειφυγίαν καὶ δημεύω τὴν περιουσίαν ὑμῶν ἕνα τὴν ἀποδώσω εἰς τὴν ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ὁ κόμης Βέρνιχ ἢ εἰς τοὺς νομίμους ἐκείνης ἀπογόνους.

Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἤκουσαν μετὰ παλλούσης καρδίας τὴν ἐπίσημον ταύτην ἀπόφασιν. Ὁ Βέρνιχ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν σιωπῶν· ἡ κόμησσα καὶ ὁ Ἐρρίκος ἦσαν ἀπολιθωμένοι. Ἡ Ὀτιλία ἠθέλησε νὰ ριφθῆ εἰς τοὺς πόδας τοῦ πρίγκηπος καὶ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ χειρονομία τοῦ πρίγκηπος ἐμπόδισεν αὐτὴν· καὶ στρεφόμενος κατόπιν πρὸς τὸν συνταγματάρχα.

— Πῶς ἐκαλεῖτο ἡ νεάνις εἰς τὴν ὁποίαν ὠφείλετε νὰ καταθέσητε τὴν περιουσίαν τοῦ κόμητος Βέρνιχ;

— Ἰωάννα Σταίινερ.

— Ἰωάννα Σταίινερ! ἀνέκραξεν ἡ Ὀτιλία καὶ ἡ θεία της.

— Καὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν εὔρητε; ἠρώτησεν ἡ θεία τῆς Ὀτιλίας.

— Εἰς τὴν Δρέσδην.

— Εἰς τὴν Δρέσδην! δίκαιε Θεέ! ἦτο ἡ ταλαίπωρος ἀδελφὴ μου καὶ ἡ Ὀτιλία εἶναι κόρη της!

— Εἰν' ἀληθές· ὑπέλαβεν ἡ ὀρφανὴ χωροῦσα πρὸς τὸν πρίγκηπα μετὰ μορφοῦς περιχαροῦς· καὶ ἤδη, δικαίωματι τῆς ἀποφάσεως ὑμῶν, ὑψηλότατε, ἡ περιουσία ἧτις ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῆ εἰς τὴν μητέρα μου ἀνήκει εἰς ἐμὲ, συγχωρήσατέ μοι λοιπὸν νὰ τὴν ἀποδώσω εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος πλούσιος ὢν μὲ ἠγάπησεν ἐν τῇ πτωχείᾳ μου, εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος φέρων ἐνδοξὸν ὄνομα, ἠθέλε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ἐμὲ, πτωχὴν κόρην τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν γεννητὸν μου Ἐρρίκον. (Ἀκολουθεῖ.)